

РЕШЕНИЕ

№ 758

гр. Сливен, 15.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Петя Хр. Манова

при участието на секретаря Василка Д. Къчева
като разгледа докладваното от Петя Хр. Манова Гражданско дело № 20212230102000 по описа за 2021 година

Предмет на производството е предявен иск с пр. осн. чл.71, ал.1, т.3 от ЗЗДискр.

В исковата молба се твърди, че в периода от 06.10.2017 г. до 29.12.2020 г. ищцата е работила при ответника, с местоизпълнение на служебните ѝ задължения в териториалното поделение на ГДИН към МП - Затвора гр. Сливен. Същата е била назначена със Заповед № ЧР-05-270/28.09.2017 г. на Министъра на правосъдието на осн. чл.9, ал.1 от Закона за държавния служител на длъжностна „Старши експерт Човешки ресурси” в Затвора гр. 1 Сливен с определена и основна месечна заплата в размер на 977 лева.

Със Заповед на МП № ЧР-05-320/28.12.2018 г. основната и месечна заплата е била увеличена на 1026 лева, на основание чл.67, ал.5, т.3 от ЗДСл.

Със Заповед на МП № ЧР-05-796/15.10.2019 г. на МП, основната месечна заплата на ищцата била увеличена на 1129 лева месечно.

Служебното правоотношение на ищцата било прекратено със Заповед № ЧР-05-371/09.12.2020 г. на основание едностранно прекратяване на правоотношението, поради подадено писмено заявление от същата до органа по назначаване. Заповедта ѝ е била връчена на 29.12.2020 г.

Твърди се, че в периода докато се е намирала в служебно правоотношение с МП, ищцата е била единствен служител, който е изпълнявал посочената длъжност по организация и управление на човешките ресурси за Затвора гр. Сливен. Същата твърди, че в системата на ГДИН при МП, дейността свързана с организацията и управление на човешките ресурси в различните териториални поделения на ГДИН — ОСИН и Затвори в страната, се е изпълнявала от две категории неравнопоставени служители: по-голяма част от

които са назначени от Министъра на правосъдието по чл.19, ал.1, т1 от ЗИНЗС, и за които на основание чл.19, ал.2 от ЗИНЗС се прилагали разпоредбите на ЗМВР за държавната служба, доколкото в ЗИНЗС не било предвидено нещо друго, а други, като нея били назначени по чл.19, ал.1, т.2 от ЗИНЗС и за които на основание чл.19, ал.3 от ЗИНЗС важели общите правила за държавната служба, разписани в ЗДСл.

Също така ищцата твърди, че докато е била на работа при ответника, е била една от малкото служители от посочената по-горе втора категория от всички териториални поделения на ГДИН - ОСИН и Затвори, която е изпълнявала посочената трудова дейност по управление на ЧР като държавен служител, работещ по чл.19, ал.3 от ЗИНЗС, вр. със ЗДСл. и единствената, назначена на такава длъжност в Затвор в страната, за разлика от всички останали служители, изпълняващи същата трудова дейност по управление на ЧР във всички останали затвори в страната, които били назначени като държавни служители по чл.19, ал.1, т.1 от ЗИНЗС на длъжност „Инспектор — VII-IV степен Човешки Ресурси”, за които се прилагали специалните разпоредби на държавната служба по ЗМВР.

Предвид изложеното ищцата твърди, че е била дискриминирана от своя бивш работодател, който не е осигурявала равностойно трудово възнаграждение за еднакъв по вид труд полаган от служители, които са изпълнявали абсолютно една и съща трудова функция. Тази нейна претенция се основавала на факта, че всички държавни служители в системата на ГДИН, които са били назначени от МП на длъжност „Инспектор - VII-IV степен Човешки Ресурси” в териториалните поделения на ГДИН са получавали ежемесечно основно трудово възнаграждение по ЗМВР, чийто размер бил по-висок от получавания от ищцата като 2 служител, работещ по ЗДСл. По нейни данни разликата в получаваното от нея основно трудово възнаграждение на месец с тези, получавани от служителите - Инспектори ЧР, възлизало на около минимум 200 лева на месец, като разликите са ставали все по-големи с ежегодното увеличаването на заплатите за работещите по ЗМВР. Освен това ищцата претендира, че ответникът ѝ дължи и мораторна лихва върху обезщетението за пропуснати ползи от разликите между получаваното от нея основно трудово възнаграждение и това, получавано от нейните колеги, с които същата е изпълнявала една и съща трудова функция, които същата определя на общата сума от 600 лева.

Сочи се, че назначените на основание чл.19, ал.1, т.1 от ЗИНЗС колеги на ищцата полагащи равностойен труд, са получавали на основание чл.178, ал.1 на ЗМВР ежемесечно към основното си месечно възнаграждение допълнително възнаграждение по т.1 от чл. 178 от ЗМВР - за прослужено време в размер на 2 на сто върху основно месечно възнаграждение за всяка година стаж, но не повече от 40 на сто. По описания начин ищцата претендира, че е пропуснала да обогати своя патримониум със сумата от 30 лева месечно от неполученото допълнително възнаграждение за прослужено време, получено от нейните колеги, като претендира, че общия размер на полагаемото и се обезщетение за тези имуществени вреди възлиза на общо 900 лева за целия исков период от 01.05.2018 г. до 27.12.2021 г.

Въз основа на така претендираното обезщетение, ищцата претендира, че има право и на мораторна лихва, която следва да се изчисли отново върху всяко неполучено

допълнително месечно възнаграждение за прослужено време, което същата определя на 90 лева.

По посочения начин, ищцата не е получавала за разлика от своите колеги, с които изпълнявала един и същи труд при ответника, сумата от 120 лева на месец, представляваща пари за храна, като определя размера на обезщетението по този иск на общо 3720 лева за целия исков период от 01.05.2018 г. до 27.12.2020 г. Тъй като и това парично задължение е било изпълнявано от ответника ведно с изплащането на месечните възнаграждения за заплата до 25-то число на текущия месец, ищцата претендира, че от 01-во число на всеки следващ месец за нея е възниквало вземане за мораторна лихва върху неполучената сума за храна, като общия размер на всички мораторни лихви върху всички неполучени суми за храна в исковия период от 01.05.2018 г. до 27.12.2020 г., ищцата определя на 370 лева.

На следващо място ищцата претендира, че е била дискриминирана от ответника, тъй като като служител по чл.19, ал.1. т.2 от ЗИНЗС е получавала ежегодно сума за представително облекло на основание чл.27 и чл.28, ал.1, т.2 от Наредбата за служебното положение на държавните служители в размер на 250 лева годишно, докато нейните колеги, с които е изпълнявала един и същи труд при ответника, назначени по чл.19, ал.1, т.1 от ЗИНЗС, са получавали ежегодно парична сума за облекло в размер на 400 лева, определяна със Заповед на МП на основание чл.23 ал.8, вр. с чл.23, ал.2 от ЗИНЗС. По описания начин ищцата претендира, че ежегодно е била дискриминирана от ответника и на това основание, като претендира под формата на обезщетение разликите между получените суми за облекло и 3 тези, които останалите служители, изпълняващи с нея равностоеен труд са получавали. Размера на тези вреди ищцата определя на 150 лева годишно, или общо 450 лева за целия исков период.

По данни на ищцата сумите за работно облекло са били изплащани от ответника по различно време и доколкото същите се полагали на годишна основа се счита, че срокът, до който ответника е следвало да изплаща ежегодно сумите за работно облекло бил края на календарната година, за която се отнасят. Предвид изложеното, върху това обезщетение за пропуснати ползи вследствие на дискриминация, ищцата претендира, че има право на мораторна лихва върху всяка неполучена разлика, която определя на 45 лева за целия исков период, изчислена от 01.01 на следващата календарна година, за която сумата за облекло се отнася.

Сочи се, че назначените служители при ответника на длъжност „Инспектор - VII-IV степен Човешки Ресурси”, на основание чл.19, ал.1. т.1 от ЗИНЗС, вр. със ЗМВР, имали право да ползват допълнителен платен годишен отпуск в размер на 30 дни за календарна година на осн. чл.189, ал.1. т.1 от ЗМВР плюс по 1 ден за всяка отработена година до 40 дни максимум годишно на осн. чл.189, ал.1, т.2 от ЗМВР, докато ищцата като служител, който е изпълнявал длъжността старши експерт по ЧР в МП но ЗДСл., е имала право и е ползвала само 20 дни годишно, съгласно предвиденото в ЗДСл. за държавните служители, назначени на длъжност по този закон. По време на ползване на редовния си платен годишен отпуск, държавните служители, работещи по ЗМВР, получавали от работодателя си

възнаграждението, което им се следвало за един работен ден, съгласно правилото на чл.189 ал.3 от ЗМВР, т.е. реално и докато ползват отпуска си наред с освобождаването от престацията си да престоират труд, тези служители получават и среднодневно трудово възнаграждение за всеки ден отпуск, образувано от основното им трудово възнаграждение и допълнителни такива от постоянен характер, изчислено към датата на започване на ползването на отпуска.

По описания начин ищцата претендира, че е била лишена от сумата от около 500 лева годишно, изчислено по правилата на чл.239 от ЗМВР за неизползваните от нея 10 дни редовен платен отпуск и по 4 дни допълнителен отпуск за 2018 г., 5 дни допълнителен отпуск за 2019 г. и по 6 дни допълнителен отпуск за 2020 г. Същата претендира, че общият размер на обезщетението за имуществени вреди от неизползвания редовен и допълнителен платен годишен отпуск възлиза общо на сумата от 1500 лева за трите календарни години в исковия период. Мораторната лихва върху така претендираното обезщетение, ищцата определя на общо сумата от 50 лева, изчислена върху целия размер на претендираното обезщетение, считано от 01.04.2021 г. до датата на подаването на исковата молба в съда - 25.05.2021 г.

Твърди се, че посочените разлики в получаваните от ищцата месечни трудови възнаграждения и тези, получавани от нейните колеги, изпълняващи същата трудова 4 функция при същия работодател - Министъра на правосъдието, но назначени на длъжност „Инспектор — VII-IV степен Човешки Ресурси”, според доверителката ми имат дискриминационен характер спрямо нея, тъй като тя твърди, че нейните служебните задължения като старши експерт по ЧР са били абсолютно същите като тези на инспектори ЧР, назначени по ЗМВР.

Предвид изложеното се моли съда да постанови решение, по силата на което да осъди Министерство на правосъдието да заплати на ищцата следните парични претенции, представляващи обезщетения за причинени имуществени вреди – пропуснати ползи от дискриминационно третиране от работата ѝ при ответника, както следва:

1.Сумата от 6000 лв. /шест хиляди лева/, представляваща обезщетение за имуществени вреди — пропуснати ползи, изразяващо се в разликата между полученото от ищцата основно трудово възнаграждение за периода от 01.05.2018 г. до 27.12.2020 г. и основното трудово възнаграждение, получавано на основание чл.177, ал.1 от ЗМВР от служителите, изпълняващи при ответника длъжността „Инспектор Човешки ресурси IV-VII степен”, с които ищцата е полагала еднакъв или равностоен труд, ведно със сумата от 600 лева, представляваща мораторна лихва върху вземането, изчислена от 01.06.2018 г. до датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

2.Сумата от 900 лв. /деветстотин лева/, представляваща обезщетение за имуществени вреди - пропуснати ползи, изразяващо се в неполучените от ищцата допълнителни възнаграждения за прослужено време по чл.178, ал.1, т.1 от ЗМВР за периода 01.01.2018 г. до 27.12.2020 г., получени от служителите, изпълняващи длъжността „Инспектор Човешки ресурси”, с които ищцата е полагала еднакъв или равностоен труд, ведно със сумата от 90

лева, представляваща мораторна лихва върху вземането, изчислена от 01.06.2018 г. до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

3.Сумата от 3720 лева /три хиляди седемстотин и двадесет лева/, представляваща обезщетение за имуществени вреди - пропуснати ползи, изразяващо се в неполучената от нея легова равностойност на храна по чл.23 ал.1 от ЗИНЗС, за периода 01.01.2018 г. до 27.12.2020 г. получена от служителите, изпълняващи длъжността „Инспектор Човешки ресурси”, с които същата е полагала еднакъв или равностоеен труд, ведно със сумата от 370 лева, представляваща мораторна лихва върху вземането, изчислена от 01.06.2018 г. до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

4.Сумата от 450 лв. /четиристотин и петдесет лева/, представляваща обезщетение за имуществени вреди - пропуснати ползи, изразяващо се в разликата между получените от нея ежегодни суми за облекло за периода от 01.05.2018 г. до 27.12.2020 г. и паричните суми за облекло, получени от служителите, изпълняващи длъжността „Инспектор Човешки ресурси”, с които същата е полагала еднакъв или равностоеен труд, ведно сумата от 50 лева, 5 представляваща мораторна лихва върху главницата, изчислена считано от 01.01.2019 г. до датата на подаване на исковата молба в съда, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

5.Сумата от 1500 лв. /хиляда и петстотин лева/, представляваща обезщетение за имуществени вреди - пропуснати ползи, изразяващо се в леговата равностойност на разликата в размера на редовния платен годишен отпуск, ползван от ищцата и размера на редовния и допълнителния платен годишен отпуск по чл.189, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР, на който са имали право служителите изпълняващи длъжността „Инспектор Човешки ресурси” при ответника, с които същата е полагала еднакъв или равностоеен труд, ведно със сумата от 50 лева, представляваща мораторна лихва върху вземането, изчислена от 01.04.2021 г. до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

Претендират се разноските по делото.

В предоставения едномесечен срок е постъпил отговор от ответника чрез юрииск. С.Т., в който не оспорва подсъдността на предявения иск както и пасивната процесуална легитимация на МП и правния интерес на ищцата от водене на настоящото исково производство за периода от 25.05.2018 г. до 27.12.2020 г. Прави възражение за изтекла частична погасителна давност по отношение на претендираните вземания.

Досежно първата и втората парична претенция сочи, че съгласно разпоредбата на чл. 125 от ЗДСл., имуществените спорове се предявяват в 3 годишен срок по общия исков ред, следователно максималният общ давностен срок по отношение на спорове касаещи служебни правоотношения е 3 години. Предвид факта, че исковата молба е предявена на 25.05.2021 г. счита, че погасено по давност ще е всяко вземане станало изискуемо преди

25.05.2018 г.

Досежно третата и четвъртата парична претенция сочи, че началният момент на погасителната давност, касателно тези претенции, следва да бъде съобразен с обстоятелството, че задължението по чл.23 ал.2 и ал.2 от ЗИНЗС е срочно. Моментът на преустановяване на срочните задължения е и изтичането на срока им, още повече че е съгласно разпоредбата на чл. 70 ал.1 от ЗЗД, срокът се смята уговорен в полза на длъжника. Алтернативно прилагайки 3 годишната погасителна давност счита, че погасено ще е всяко вземане станало изискуемо преди 25.05.2018 г.

Досежно петата парична претенция сочи, че с нормата на чл. 59 ал.5 от ЗДСл. се въвежда 2 годишна давност за упражняване правото на платен годишен отпуск, предвид което счита, че ползването на платен годишен отпуск е погасено по давност за периода до 25.05.2019 г. Алтернативно, разпоредбата на чл. 125 от ЗДСл. не съдържа ограничения, изключения, разлики с оглед вида на търсената защита. Разпоредбата визира 3 годишната погасителна давност на всички имуществени спорове по съществуващо служебно правоотношение и е приложима за всички видове иски относно тях.

Оспорва се предявеният иск по чл. 71 ал.1 т.3 от ЗЗДиск., като неоснователен по основание и размер, като се излагат аргументи в тази насока.

В с.з. ищецът редовно призован се представлява от процесуален представител, който моли съда да уважи предявените иски като основателни и доказани.

В с.з. ответникът чрез процесуалния си представител моли съда да отхвърли исковите като неоснователни и недоказани. В случай, че съдът счете, че на ищцата се следва обезщетени, моли да бъде отчетено възражението за давност в отговора на исковата молба, както и направените уточнения от вещото лице за дължимите суми за длъжност инспектор седма степен.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното от **фактическа страна**:

В периода от 06.10.2017 г. до 29.12.2020 г. ищцата е работила при ответника, с местоизпълнение на служебните ѝ задължения в териториалното поделение на ГДИН към МП - Затвора гр. Сливен. Същата е била назначена със Заповед № ЧР-05-270/28.09.2017 г. на Министъра на правосъдието на осн. чл.9, ал.1 от Закона за държавния служител на длъжностна „Старши експерт Човешки ресурси” в Затвора гр. 1 Сливен с определена и основна месечна заплата в размер на 977 лева.

Със Заповед на МП № ЧР-05-320/28.12.2018 г. основната и месечна заплата е била увеличена на 1026 лева, на основание чл.67, ал.5, т.3 от ЗДСл.

Със Заповед на МП № ЧР-05-796/15.10.2019 г. на МП, основната месечна заплата на ищцата била увеличена на 1129 лева месечно.

Служебното правоотношение на ищцата било прекратено със Заповед № ЧР-05-371/09.12.2020 г. на основание едностранно прекратяване на правоотношението, поради

подадено писмено заявление от същата до органа по назначаване. Заповедта ѝ е била връчена на 29.12.2020 г.

По делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза, от заключението на която е видно, че основното трудово възнаграждение на служител, изпълняващ длъжност „Инспектор Човешки ресурси VII-ма степен” в ГДИН при Министерството на правосъдието за периода от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., съобразно Заповедите за утвърждаване на Вътрешните правила за работната заплата на служителите в ГДИН и териториалните и звена е в размер на:

- 940 лв., считано от 01.01.2017 год. - на основание Заповед № ЧР-05-50 от 17.02.2017 год.
- 987 лв., считано от 01.01.2018 год. - на основание Заповед № ЧР-05-121 от 13.04.2018 год.
- 1086 лв., считано от 01.01.2019 год. - на основание Заповед № ЧР-05-16 от 18.01.2019 год.
- 1195 лв., считано от 01.01.2020 год. - на основание Заповед № ЧР-05-8 от 17.01.2020 год.
- 1530,00 лв., считано от 01.08.2020 год. - на основание Заповед № ЧР-05-225 от 23.07.2020 год.

Разликата между полученото от ищцата основно трудово възнаграждение по месеци в исковия период - 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год. и това което същата би получила като служител, изпълняващ длъжността „Инспектор Човешки ресурси VII-ма степен” за целия исков период е в размер на 3267 лв.

Мораторната лихва върху разликите по т. 2 общо за целият исков период – от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., като за начална дата се приеме първо число на месеца, следващ месеца, за който основното трудово възнаграждение се отнася до датата на входиране на ИМ в съда и е в размер на 322.47 лв.

Допълнителното възнаграждение за прослужено време, което ищцата би получила за целия исков период 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., ако бе назначена на длъжността „Инспектор Човешки ресурси VII-ма степен”, като се вземе предвид целия трудов стаж на ищцата преди и по време на работата и при ответника е в размер на 3251.84 лв.

Мораторната лихва върху допълнителните възнаграждения по т. 4 общо за целият исков период - от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., като за начална дата се приеме първо число на месеца, следващ месеца, за който допълнителното трудово възнаграждение се отнася до датата на входиране на ИМ в съда е в размер на 500.31 лв.

Сумите за храна, които ищцата би получила за исковия период – от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., ако бе назначена на длъжността „Инспектор Човешки ресурси VII-ма степен” са в размер на 3 828,00 лв.

Мораторните лихви върху всички суми за храна по т. 6 по месеци и общо за целият исков период – от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., като за начална дата се приеме първо число на месеца, следващ месеца, за който сумата за храна се отнася до датата на входиране на ИМ в съда са в размер на 658,69 лв.

Разликата между получените от ищцата суми за облекло и тези, които същата би

получила, ако бе назначена на длъжността „Инспектор Човешки ресурси VII-ма степен за всяка от календарните години в исковия период - 2018, 2019 и 2020 год. общо за трите години са в размер на 650,00 лв.

Мораторните лихви върху разликите в сумите за облекло по т. 8 по месеци и общо за целият исков период – от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., като за начална дата се приеме първо число на годината, следваща годината, за която се отнасят до датата на входиране на ИМ в съд са в размер на 63,83 лв.

Допълнителният платен годишен отпуск по чл. 189, ал. 1 ,т. 1 и т. 2 от ЗМВР, на който би имал аправо ищцата, ако бе назначена на длъжността „Инспектор Човешки ресурси VII-та степен” при ответника за всяка от календарните години в исковия период от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., като се вземе предвид целия й трудов стаж, както преди, така и по време на служебното й правоотношение с ответника е в размер на 21 дни.

Левовата равностойност на разликата между редовния платен годишен отпуск, на които е имала право ищцата като служител по ЗДСл и редовния допълнителен платен годишен отпуск, на който би имала право същата за целия исков период от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., ако изпълняваше длъжността „Инспектор Човешки ресурси VII-ма степен”, като за база за определянето й са взети предвид основното и допълнителните трудови възнаграждения по чл. 235 от ЗМВР, които същата би получила, ако изпълняваше длъжността „Инспектор Човешки ресурси VI-та степен” при ответника, към датата на прекратяване на служебното й правоотношение е в размер на 1767.15 лв.

Мораторната лихва върху сумата за допълнителен платен годишен отпуск, като за начална дата е приета датата 04.04.2021 год. до датата на входиране на ИМ в съда е 27 лева.

В с.з. вещото лице поддържа представеното заключение. Твърди, че сумите в приложенията са brutните суми, като не е приспадала данък. В приложението е изчислила за шеста и седма степен.

На основание чл. 214 от ГПК съдът е допуснал изменение на предявените искове, както следва:

По предявения иск за заплащане на обезщетение изразяващо се в разликата между полученото от ищцата трудово възнаграждение и основното трудово възнаграждение, да се счита предявен чрез намаляването му от сумата 6000 лева до размера на сумата 3267 лева; мораторната лихва върху този иск, чрез намаляването от сумата 600 лева до размера на сумата 322,47 лева.

По предявения иск за обезщетение представляващо неполучено възнаграждение за прослужено време, иска да се счита предявен чрез увеличаването му до размера на сумата 3251,84 лева, а мораторната лихва в размер на 500,31 лева.

По предявения иск за неполучено левова равностойност за храна, да се счита предявен чрез увеличаването му до сумата 3828,00 лева и мораторна лихва върху нея в размер на 658,69 лева.

По предявения иск за пропуснати ползи представляващи неполучени ежегодни суми

за получено облекло, да се счита предявен до размера на сумата 650,00 лева и мораторна лихва върху нея в размер на 63,83 лева.

По предявения иск за обезщетение за пропуснати ползи представляващи равностойност на разликата в размера на редовен платен годишен отпуск чрез увеличаването му до размера на сумата 1767,15 лева и мораторна лихва върху нея в размер на 27 лева.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена въз основа на събраните по делото доказателства, ценени както по отделно, така и в тяхната съвкупност. Представените по делото писмени доказателства, съдът възприе изцяло, като непротиворечиви по между си и допринасящи за изясняване на правно значимите за решаването на спора факти и обстоятелства.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът направи следните **правни изводи**:

Ищцата претендира заплащане на обезщетения за причинени имуществени вреди-пропуснати ползи от дискриминационно третиране от работата ѝ при ответника, като се позовава на чл. 71, ал.1, т.3 от ЗЗДискр.

Законът за защита от дискриминация цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение според признаците, изброени в чл. 4, ал. 1 или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Това по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. следва да се преценява в сравнение с начина по който се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. В този смисъл Решение № 3 от 22.07.2013 г. на ВКС по гр. д. № 534/2012 г., IV г. о., ГК.

С отговора на исковата молба, както и в с. заседание процесуалния представител на ответника поддържа твърдението, че ищцата е може да претендира и да бъде сравнявана със служител на длъжността „Инспектор човешки ресурси“ 7- ма степен.

Установи се от заключението на вещото лице, че основното трудово възнаграждение на служител, изпълняващ длъжност „Инспектор Човешки ресурси VII-ма степен” в ГДИН при Министерството на правосъдието за периода от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., съобразно Заповедите за утвърждаване на Вътрешните правила за работната заплата на служителите в ГДИН и териториалните звена е в размер на:

- 940 лв., считано от 01.01.2017 год. - на основание Заповед № ЧР-05-50 от 17.02.2017 год.

- 987 лв., считано от 01.01.2018 год. - на основание Заповед № ЧР-05-121 от 13.04.2018 год.

- 1086 лв., считано от 01.01.2019 год. - на основание Заповед № ЧР-05-16 от 18.01.2019 год.

- 1195 лв., считано от 01.01.2020 год. - на основание Заповед № ЧР-05-8 от 17.01.2020

год.

- 1530,00 лв., считано от 01.08.2020 год. - на основание Заповед № ЧР-05-225 от 23.07.2020 год.

Разликата между полученото от ищцата основно трудово възнаграждение по месеци в исковия период - 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год. и това което същата би получила като служител, изпълняващ длъжността „Инспектор Човешки ресурси VII-ма степен” за целия исков период е в размер на 3267 лв.

Мораторната лихва върху разликите по т. 2 общо за целият исков период – от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., като за начална дата се приеме първо число на месеца, следващ месеца, за който основното трудово възнаграждение се отнася до датата на входиране на ИМ в съда и е в размер на 322.47 лв.

Допълнителното възнаграждение за прослужено време, което ищцата би получила за целия исков период 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., ако бе назначена на длъжността „Инспектор Човешки ресурси VII-ма степен”, като се вземе предвид целия трудов стаж на ищцата преди и по време на работата и при ответника е в размер на 3251.84 лв.

Мораторната лихва върху допълнителните възнаграждения по т. 4 общо за целият исков период - от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., като за начална дата се приеме първо число на месеца, следващ месеца, за който допълнителното трудово възнаграждение се отнася до датата на входиране на ИМ в съда е в размер на 500.31 лв.

Сумите за храна, които ищцата би получила за исковия период – от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., ако бе назначена на длъжността „Инспектор Човешки ресурси VII-ма степен” са в размер на 3 828,00 лв.

Мораторните лихви върху всички суми за храна по т. 6 по месеци и общо за целият исков период – от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., като за начална дата се приеме първо число на месеца, следващ месеца, за който сумата за храна се отнася до датата на входиране на ИМ в съда са в размер на 658,69 лв.

Разликата между получените от ищцата суми за облекло и тези, които същата би получила, ако бе назначена на длъжността „Инспектор Човешки ресурси VII-ма степен за всяка от календарните години в исковия период - 2018, 2019 и 2020 год. общо за трите години са в размер на 650,00 лв.

Мораторните лихви върху разликите в сумите за облекло по т. 8 по месеци и общо за целият исков период – от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., като за начална дата се приеме първо число на годината, следваща годината, за която се отнасят до датата на входиране на ИМ в съд са в размер на 63,83 лв.

Допълнителният платен годишен отпуск по чл. 189, ал. 1 ,т. 1 и т. 2 от ЗМВР, на който би имал право ищцата, ако бе назначена на длъжността „Инспектор Човешки ресурси VII-та степен” при ответника за всяка от календарните години в исковия период от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., като се вземе предвид целия й трудов стаж, както преди, така и по време на служебното й правоотношение с ответника е в размер на 21 дни.

Левовата равностойност на разликата между редовния платен годишен отпуск, на който е имала право ищцата като служител по ЗДСл и редовния допълнителен платен годишен отпуск, на който би имала право същата за целия исков период от 01.05.2018 год. до 29.12.2020 год., ако изпълняваше длъжността „Инспектор Човешки ресурси VII-ма степен“, като за база за определянето ѝ са взети предвид основното и допълнителните трудови възнаграждения по чл. 235 от ЗМВР, които същата би получила, ако изпълняваше длъжността „Инспектор Човешки ресурси VI-та степен“ при ответника, към датата на прекратяване на служебното ѝ правоотношение е в размер на 1767.15 лв.

Мораторната лихва върху сумата за допълнителен платен годишен отпуск, като за начална дата е приета датата 04.04.2021 год. до датата на входиране на ИМ в съда е 27 лева.

Работодателят за исковия период е поставял в по-неблагоприятно положение спрямо останалите служители ищцата то е налице нарушението на забраната по чл. 4, ал.1 от ЗЗДискр. Тъй като в чл. 14 от ЗЗДискр. изрично е забранено възнаграждението за еднакъв или равностоеен труд, включително добавки ако има такива да се различава, то е явно проявата на дискриминиране Д.А. в този смисъл. Тази проява според съда се основава на "личното положение" ѝ положение. Действително законът не е дал изрично легално определение на този термин, но според съда в него се включват такива личностни качества и характерови особености, които са извън изрично отделно изброените в чл. 4, ал.1 . Т.е. това следва да са качества на личността, които са извън изрично посочените, но формират отношение на околните към нея. Това са индивидуални качества, които са пряко свързани само с нейната личност и начина на изпълнение на трудовите задължения и затова могат да се квалифицират само като "лично положение".

Съдът намира, че правото на труд и неговото конкретно упражняване е част от съдържанието на признака "лично положение" по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. В частта относно изплащаното възнаграждение -основно или допълнително такова за положен труд наличието на дискриминация се преценява съобразно задължението на работодателя, вменено с чл. 14 от Закона. Според чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоеен труд, а според ал. 2-ра на същата разпоредба правилото на първата алинея се прилага за всички възнаграждения.

Принципът за забрана на дискриминацията е прогласен в чл. 6 от Конституцията на Република България. Правното съдържание на този принцип се отнася до размера на трудовото възнаграждение, независимо от неговия вид - В този смисъл ЗЗДискр. доразвива общо заложеното в Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи и Конституцията правило за недопустимост на дискриминацията като несъвместима с принципите и основите на представляващи фундамента на всяка едно демократично общество. За да налице проява на дискриминация, по смисъла на ЗЗДискр., е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице, или определен кръг лица, трябва да я обвързан от признак по чл. 4 от Закона. Необходимо е също така, че е налице причинно-следствена връзка между

дискриминационното действие и причината за същото, за да се направи извода, че равното третиране е нарушено

Съгласно чл. 71, ал.1, т.3 от ЗЗДискр. това поведение е основание за претендиране за обезщетение за причинените имуществени вреди.

От заключението на съдебно-икономическата експертиза по делото се установява, че претендираните суми, до които е допуснато изменение на исковете по реда на чл. 214 от ГПК се формират след сравняване със служители, назначени от Министъра на правосъдието по чл. 19, ал.1, т.1 от ЗИНЗС, за които на основание чл. 19, ал.2 от ЗИНЗС се прилагат разпоредбите на ЗМВР за държавна служба. Изчислена е разликата между получаваните от ищцата възнаграждения за труд за длъжността – VII- ма степен и получавана от другите лица, които са я заемали за исковия период. По същото правило са изчислени и дължимите обезщетения за храна, суми за облекло и редовен платен годишен отпуск. Вещото лице е изчислило и мораторните лихви за забава върху дължимите обезщетения.

Предвид изложеното, съдът намира, че е налице дискриминационно третиране на ищцата за работата ѝ при ответника, поради което предявените искове следва да бъдат уважени до размерите, до които е допуснато изменение.

Неоснователно е възражението на ответника за погасяване на претенциите за всяко вземане преди 25.05.2018 г.

В чл. 125 от ЗДСл е предвиден тригодишен срок за предявяване на имуществени спорове по общия ред. Съобразявайки датата на прекратяване на служебното правоотношение на ищцата -29.12.2020 г., то този срок не е изтекъл, тъй като исковата молба е подадена пред съда на 25.05.2021 г.

На осн. чл. 78, ал.1 от ГПК ответникът дължи на ищцата разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Направено е възражение за прекомерност на същото от процесуалният представител на ответника.

Възражението е основателно само по отношение на заплатения адвокатски хонорар за предявеният иск за обезщетение за трудово възнаграждение и мораторна лихва. Претендирана е сумата 800 лева, а съгласно чл. 7, ал.2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. минималното възнаграждение за главница и мораторна лихва възлиза общо на сумата 758.69 лева и до този размер по този иск ще се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение. По отношение на заплатеното адв. възнаграждение за останалите искове, претенциите не надвишават минималните размери на възнагражденията по Наредба № 1/2004 г. за адвокат.

Съдът следва да присъди разноски на ищцата за адвокатско възнаграждение в общ размер на сумата 3058.69 лева.

Ответникът следва да заплати по сметка на СлРС държавна такса върху уважената част от исковете в размер на 784.52 лева.

РЕШИ:

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО, представлявано от Министъра на правосъдието **ДА ЗАПЛАТИ** на **Д.К.А.** с ЕГН ***** от гр. Сливен, със съдебен адрес гр. Сливен, ул. „Г.С.Раковски”, чрез адв. Н.П. от АК – Сливен, както следва:

1.Сумата от 3267,00 лв. /три хиляди двеста шестдесет и седем лева/, представляваща обезщетение за имуществени вреди — пропуснати ползи, изразяващо се в разликата между полученото от ищцата основно трудово възнаграждение за периода от 01.05.2018 г. до 27.12.2020 г. и основното трудово възнаграждение, получавано на основание чл.177, ал.1 от ЗМВР от служителите, изпълняващи при ответника длъжността „Инспектор Човешки ресурси IV-VII степен”, с които ищцата е полагала еднакъв или равностоеен труд, ведно със сумата от 322,47 лева, представляваща мораторна лихва върху вземането, изчислена от 01.06.2018 г. до датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

2.Сумата от 3251,84 лв. /три хиляди двеста петдесет и един лева/, представляваща обезщетение за имуществени вреди - пропуснати ползи, изразяващо се в неполучените от ищцата допълнителни възнаграждения за прослужено време по чл.178, ал.1, т.1 от ЗМВР за периода 01.01.2018 г. до 27.12.2020 г., получени от служителите, изпълняващи длъжността „Инспектор Човешки ресурси”, с които ищцата е полагала еднакъв или равностоеен труд, ведно със сумата от 500,31 лева, представляваща мораторна лихва върху вземането, изчислена от 01.06.2018 г. до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

3.Сумата от 3828,00 лева /три хиляди осемстотин двадесет и осем лева/, представляваща обезщетение за имуществени вреди - пропуснати ползи, изразяващо се в неполучената от нея легова равностойност на храна по чл.23 ал.1 от ЗИНЗС, за периода 01.01.2018 г. до 27.12.2020 г. получена от служителите, изпълняващи длъжността „Инспектор Човешки ресурси”, с които същата е полагала еднакъв или равностоеен труд, ведно със сумата от 658,69 лева, представляваща мораторна лихва върху вземането, изчислена от 01.06.2018 г. до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

4.Сумата от 650,00 лв. /шестстотин и петдесет лева/, представляваща обезщетение за имуществени вреди - пропуснати ползи, изразяващо се в разликата между получените от нея ежегодни суми за облекло за периода от 01.05.2018 г. до 27.12.2020 г. и паричните суми за облекло, получени от служителите, изпълняващи длъжността „Инспектор Човешки

ресурси”, с които същата е полагала еднакъв или равностоеен труд, ведно сумата от 63,83 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата, изчислена считано от 01.01.2019 г. до датата на подаване на исковата молба в съда, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

5.Сумата от 1767,15 лв. /хиляда седемстотин шестдесет и седем лева и петнадесет стотинки/, представляваща обезщетение за имуществени вреди - пропуснати ползи, изразяващо се в левовата равностойност на разликата в размера на редовния платен годишен отпуск, ползван от ищцата и размера на редовния и допълнителния платен годишен отпуск по чл.189, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР, на който са имали право служителите изпълняващи длъжността „Инспектор Човешки ресурси” при ответника, с които същата е полагала еднакъв или равностоеен труд, ведно със сумата от 27,00 лева, представляваща мораторна лихва върху вземането, изчислена от 01.04.2021 г. до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО, представлявано от Министъра на правосъдието да заплати на **Д.К.А.** с ЕГН ***** от гр. Сливен, със съдебен адрес гр. Сливен, ул. „Г.С.Раковски”, чрез адв. Н.П. от АК – Сливен разноски в размер на 3058.69 лева.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО, представлявано от Министъра на правосъдието да заплати по сметка на СлРС д.т. в размер на 784.52 лева.

Решението подлежи на обжалване пред СлОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____